

OPERA Diva Dichtbij verzorgt intieme muziekoptredens voor langdurig zieke mensen in verpleeghuizen

Voor even lacht Annie (86) weer

Mensen weer even laten voelen dat ze meer zijn dan hun ziekte. Dat is wat Diva Dichtbij wil bereiken met muziekoptredens in zorgcentra. Zo ook in Valkenburg.

door **Marjolein Welling**

Ze knielt en kijkt de oude dame diep in de ogen. „Dag mevrouw, ik ben Kim Savelsbergh. Vandaag kom ik een paar liedjes voor u zingen. Fijn dat u er bent.” Annie (86) antwoordt meteen: „Mijn man is net overleden en dat vind ik heel erg.” Savelsbergh pakt haar hand. Weer die doordringende blik. „Dat vind ik ook erg. Vanmiddag denken we daar even niet aan. En als u er wel aan denkt, is dat ook goed.” Op dezelfde manier begroet de operazangeres uit Kerkrade de andere negen bewoners van zorgcentrum Oosterbeemd in Valkenburg, die vandaag bij het optreden mogen zijn. Voor de achtentwintigste keer dit jaar zingt Savelsbergh namens stichting Diva Dichtbij voor een groep langdurig zieke mensen. Met maar één doel, zegt ze. „Ik wil dat ze zich gehoord, gewaardeerd en gezien voelen. Zo kunnen ze voor even volwaardig mens zijn, in plaats van langdurig ziek.”

Na de voorstelronde loopt Savelsbergh naar haar met bloemen en boa's versierde jukebox. Met zuurstokroze glitterjurk, dezelfde kleur pumps en rode roos in haar opgestoken kapsel trekt ze ieders aandacht.

Al snel klinken operaklanken van *Addio del Passato* uit Verdi's opera *La Traviata*, *O mio babbino caro* van Puccini en het *Vilja Lied*, uit de Duitse operette *Die lustige Witwe*. Savelsbergh zingt midden in de kring. Gehurkt pakt ze de handen van Johannes (86). Samen dansen ze de wals. Met een ondeugende blik legt hij zijn arm om haar schouders. Andere bewoners sluiten genietend hun ogen of sjoenkelen zachtjes mee.

Annie kent alle teksten uit haar hoofd en zingt met kopstem mee. Savelsbergh bedankt haar. „En wat een prachtige stem heeft u. Ik heb dit lied nog nooit als duet gezongen.” Annie glundert.

Dan zingt Savelsbergh de eerste noten van *Ik zou je het liefste in een doosje willen doen* van Annie M.G. Schmidt. Iedereen luistert met volle aandacht. Dat kennen ze nog uit hun jeugd.

Operazangeres Kim Savelsbergh zingt voor langdurig zieken in zorgcentrum Oosterbeemd in Valkenburg.

foto **Johannes Timmermans**

Zelfs Paula (85) zingt mee. Steeds vraagt ze hardop waar ze is, wanneer ze weg mag en op welke straat we uitkijken. Tijdens het liedje staat ze op en kijkt onrustig om zich heen. De sopraan knielt zingend voor haar neer. *Ik zou je het liefste in een doosje willen doen en je bewaren, heel goed bewaren*. Paula zit meteen breed glimlachend en met twinkelende ogen op haar stoel en knijpt in haar hand. *Telkens zou ik eventjes het doosje opendoen en dan strijk ik je zo zachtjes*

langs je haren. Savelsbergh aait over haar hoofd, terwijl ze de regel zingt. Paula giechelt en bloost. „Dat is een leuke en gekke mevrouw hè!” zegt ze tegen begeleidster Saida, die naast haar zit.

Naast deze groepsoptrédens doet de Limburgse operazangeres ook individuele bezoeken. „Mijn mooiste herinnering is dat ik bij een terminale vrouw aan bed het *Ave Maria* van Franz Schubert mocht zingen. Na afloop noemde ze me een engel en zei ze dat ze nu klaar was om te

sterven. Dat ik zoiets speciaals voor iemand mag betekenen, stemt erg dankbaar.”

Die dankbaarheid is voor Savelsbergh een mooie aanvulling op haar operacarrière. Nadat ze twee dochters kreeg en al zes jaar werkte als operazangeres bij het Limburgse Opera Zuid, vroeg ze zich af: is dit alles? „Op het toneel sta je in dienst van operamuziek. Als diva doe ik iets goeds voor de persoon die voor me staat.” Ze verbindt nu het beste van twee werelden. Haar

‘artistieke ei’ kan ze kwijt in Opera Zuid-producties, zoals *Die Fledermaus* van Johann Strauss. Menselijke diepgang door het intieme contact in de verpleeghuizen vindt ze bij Diva Dichtbij.

In Valkenburg krijgt Savelsbergh alle bewoners a capella aan het zingen, als ze het provinciale volkslied *Limburg mijn Vaderland* inzet. Uit volle borst, woord voor woord. Na een paar Duitse klassiekers vertelt Annie spontaan dat deze nummers haar doen denken aan Kerkrade, waar ze vaak met haar man naartoe ging. „Dat was altijd ontzettend gezellig samen. We gingen daar naar Duitse zangers luisteren. Nu kan dat niet meer, maar ik vind het wel heel mooi dat jij die liedjes nu zingt.”

Als Savelsbergh begint met *Mag ik dan bij jou* van Claudia de Breij, klapt Annie blij in haar handen. „Ja hoor kind, kom maar! Bij mij mag je altijd uithuilen.” Haar dag kan niet meer stuk. Die van Savelsbergh ook niet. „Hier doe je het uiteindelijk allemaal voor.”